

CARTA DOMINICAL

25 DE JUNY DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Aliança nova (2)

Des de la nostra fe defensem el valor de les aliances.

Tot i així, la teologia i l'espiritualitat de l'Aliança bíblica estan molt lluny de les típiques aliances que es donen en el món. Així s'esdevé dins del compromís econòmic o polític. Encara que aquestes siguin en general positives per a la nostra convivència social, ja que almenys superen l'enfrontament. És llàstima que molt sovint prevalgui l'interès particular, el benefici dels aliats, un interès compartit, per a la defensa o l'agressió davant un enemic compartit (potser una altra aliança). Així són moltes de les aliances polítiques. Avui ens escandalitzaria el que era habitual durant segles, val a dir, que els enllaços matrimonials s'utilitzaven per a afavorir aliances polítiques. Hi ha aliances entre negocis o d'empreses de si competitives, que s'alien per a guanyar més diners, anul·lar la competència, fixar els preus... O les aliances internacionals de tipus militar i polític per a ser forts enfront d'un enemic comú. Aquestes, de vegades eviten guerres i d'altres afavoreixen la formació de blocs enfrontats. En un extrem trobem fins i tot aliances per a delinquir.

Totes aquestes aliances neixen de l'interès i tenen com a preàmbul intenses negociacions, perquè les parts quedin màximament satisfetes... A vegades trobem una manera de viure la religió molt semblant a aquesta manera "d'aliar-se", en aquest cas amb la divinitat, que recorda les aliances interessades. Una vegada em va ensenyar un potent empresari constructor les diverses estampes que portava en la cartera perquè l'ajudessin en els seus negocis. I un matrimoni, amo d'una coneguda marca del mercat immobiliari, encarregava als fills que resessin molt perquè "una determinada operació sortís bé". Segons la fi i els mitjans d'aquests negocis, aquesta conducta no era en si reprotxable. Encara que en el cas del matrimoni,

l'efecte en la religiositat dels fills va ser nefast: des de la descreença fins a la superstició.

L'Aliança que hi ha a la base de la nostra vida de fe és radicalment diferent. Per això és "nova". Nova no sols respecte de la del Sinai, sinó també respecte de totes les aliances de la humanitat. El seu origen és, sense més ni més, la condescendència de Déu. D'un Déu que no necessita res de nosaltres, però que es vincula amb nosaltres per simple amor compassiu.

És veritat que mitjançant la fe en Crist i el seguiment de la seva persona, com algú ha dit, "ens apuntem al guanyador" en l'aposta de la vida. Una aliança que, tot i ser religiosa, no deixa de ser "interessada". Entre els paisans de Jesús, fins i tot entre els seus deixebles, hi havia els qui incloïen l'aliança com a poble i nació en la gran Aliança de Déu al Sinai: era l'orgull de ser poble elegit davant les nacions. Així mateix, sembla que la mare dels germans Zebedeus esperava i desitjava que els seus fills anessin amb Jesús, perquè, quan arribés el seu regne, podrien ocupar el lloc de primers ministres. La vida assegurada. La resposta de Jesús va consistir a aclarir la diferència abismal que hi ha entre els qui en aquest món exerceixen el poder i els seus deixebles (cf. Mc 10,35-44). Recordo un professor que li agradava repetir: "senyors, no oblidin que Déu no està disponible". Volia dir que s'havia vinculat a nosaltres en Aliança, però això no volia dir que estigués al servei de la nostra voluntat capritxosa.

Déu s'ha vinculat a nosaltres en Aliança Nova i Eterna, es fa amic i germà, però en realitat l'autèntic germà o amic "no està mai disponible per a mi", sobretot quan Ell continua sent el Senyor i a Ell devem tot el que som i tenim.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat